

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce: **Martin A. A.**, nar. xxx, státní občan USA, trvale bytem USA, xxx v řízení zastoupeného Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem se sídlem Praha 2, Ječná 7/548, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie** se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.3.2010, čj: CPR-14158-2/ČJ-9CPR-2009-V227

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 2.3.2010, čj: CPR-14158-2/ČJ-9CPR-2009-V227 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 6.800,-Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Pavla Čižinského, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.3.2010, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, odbor specializovaných činností, oddělení pátrání Praha čj: CPPH-19120/ČJ-2009-004003 ze dne 11.9.2009, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky na tři roky, stanovena doba k vycestování z území České republiky do 10.10.2009, případně do 30 dnů od odpadnutí zákonných důvodů, rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka k vycestování a tímto rozhodnutím byl také vyloučen odkladný účinek odvolání.

V podané žalobě žalobce namítá, že poté, co byl zadržen, nebylo mu umožněno se spojit s jeho známým, panem Michalem J. a když se pak tento známý dostavil do budovy ICP Praha, nebyl mu vstup do budovy umožněn. Následně zjistil, že mezi dokumenty, které mu pracovníci ICP Praha dali, je i listina nazvaná „Prohlášení o vzdání se práva na odvolání“, na které je jeho podpis. On při přebírání rozhodnutí podepisoval celý balík dokumentů a zřejmě tedy podepsal i tuto listinu. V rámci odvolání proti rozhodnutí navrhl jako důkaz k prokázání svého tvrzení, že se nevzdal platně práva na odvolání, výpověď pana Michala J., výpověď tlumočnice Sabriny H., která byla řízení přítomna a výslech policistů, kteří se na řízení o vyhoštění dne 11.9.2010 podíleli. Žalovaný se ale ve svém rozhodnutí k navrženým důkazním návrhům vůbec nevyjadřuje. Žalobce netvrdí, že byl k podpisu o prohlášení o vzdání se odvolání nucen, jak je uvedeno v rozhodnutí žalovaného, ale že mu zřejmě byla listina úmyslně podstrčena. Při podepisování neměl důvod o obsahu listin pochybovat, domníval se, že podepisuje převzetí rozhodnutí či oznámení správního orgánu. Proto neměl důvod dotazovat se na jejich detailní obsah tlumočnice. Znovu poukázal na to, že při vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, je účastníkovi předložena k podpisu celá řada dokumentů (rozhodnutí o vyhoštění, rozhodnutí o náhradě nákladů řízení paušální částkou, červený formulář s žádostí o schengenské vízum, informace o zařazení do SIS a někdy i další, vše nejméně ve dvou vyhotovení). Je tedy jasné, že nelze všechny tyto dokumenty a jejich stejnopisy znovu a znovu celé číst a překládat. Napadené rozhodnutí pokud uvádí, že je tvrzení žalobce nevěrohodné, a to bez provedení dalších důkazů, je dle žalobce nepřezkoumatelné. Dále žalobce namítá nesprávnost postupu správního orgánu, neboť vzdát se práva na odvolání lze buď písemně nebo ústně do protokolu a pokud není vzdání se práva zaprotokolováno, může se účastník svého práva na odvolání vzdát pouze písemně, což je pak logicky úkonem vůči správnímu orgánu ve smyslu § 37správního řádu, tj. podáním. Listina ale není adresována správnímu orgánu, jelikož hlavičkový papír nelze považovat za označení adresáta, ten je vždy označením podatele.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a vzhledem k tomu, že žalobce nevyužil dostupných opravných prostředků tím, že se vzdal práva na odvolání v rámci správního řízení ve věci správního vyhoštění a vzhledem k tomu, že žalovaný neshledal ve svém postupu pochybení, navrhl odmítnutí podané žaloby.

Ze správního spisu, který soudu předložil žalovaný správní úřad, soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 11.11.2009 zahájil se žalobcem orgán Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, odbor specializovaných činností řízení ve věci správního vyhoštění žalobce z území České republiky. Výslechu účastníka byla přítomna tlumočnice Sabrina H. a žalobce při něm uvedl, že do ČR poprvé přicestoval v roce 1993 vlakem z Francie a jinak od ledna roku 2008 střídavě pobývá a navštěvuje Londýn a Prahu. Dělá grafický design od roku 1993. Do ČR nyní přiletěl z Francie po pěti měsících letadlem na letiště Ruzyně, ale razítko do cestovního pasu nedostal. Přijel proto, aby hledal nové designery pro klienty po celém světě. Firmu má v USA, aby nemusel platit daně po celém světě. Firma je zapsána v USA, žádnou firmu v Čechách nemá. Má zde pronajatý byt, kde řeší projekty se svými klienty. Zaměstnance v ČR nemá, pracuje pod ním 5 osob, ty jsou ale živnostníky s vlastním živnostenským listem. Oni si píší faktury a žalobce je proplácí. V průměru si vydělá asi 120.000,-Kč měsíčně. V České republice neplatí ani zdravotní ani sociální pojištění ani daně. O tom, že mu neplatí cestovní doklad nevěděl. Má zakázaný vstup do Velké Británie, protože měl pouze turistické vízum a lidem, kteří s ním pracovali dával za práci odměnu. Je svobodný, bezdětný, nezná žádný důvod, který by bránil vycestování do domovského státu.

Dne 11.9.2009 vydalo Ministerstva vnitra ČR závazné stanovisko se závěrem, že vycestování žalobce je možné.

Dne 11.9.2009 vydal prvostupňový orgán policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince z území České republiky, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území na tři roky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území do 10.10.2009. Pokud by nastaly důvody, pro které by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve stanovené lhůtě k vycestování nevykonatelné ze zde citovaných zákonných důvodů, byla stanovena podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území do 30 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že cestovní doklad vydaný v USA dne 21.7.2008 byl platný pouze po dobu jednoho roku do 20.7.2009. Správní orgán posoudil poměr délky legálního pobytu na území České republiky vzhledem k délce pobytu nelegálního a dospěl k závěru, že důsledek rozhodnutí je přiměřený z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, když na území ČR se nenachází žádná osoba v příbuzenském poměru, vůči níž má vyživovací povinnost nebo jí má v péči.

Ve spise se také nachází prohlášení o vzdání se práva na odvolání podepsané žalobcem. Proti rozhodnutí o vyhoštění podal žalobce odvolání, ve kterém namítá, že toto rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života a že je vybočením z obvyklé praxe orgánu Cizinecké správy České republiky. V řízení docházelo k procesním pochybením, když mu bylo upřeno právo na právní pomoc a byl tak uveden v omyl a mezi dokumenty mu byla podstrčena listina nazvaná „Prohlášení o vzdání se práva na odvolání“, kterou předtím odmítl podepsat a výslovně prohlásil, že si chce ponechat právo na odvolání. Poukázal na to, že v jeho případě nešlo o pobytovou kontrolu, nýbrž o zadržení a to u něj v bytě. Navrhl důkaz svědectvím souseda pana Stephena C. a výslech zasahujících policistů. Namítal, že si je vědom toho, že porušil zákon, pokud zde byl bez platného pasu, ale že se snažil situaci řešit, nový pas by měl mít hotový již 24.9.2009 a měl tedy za přestupek dostat pouze pokutu. Žalobce poukázal na to, že dle mezinárodní smlouvy z USA držitelé platných cestovních pasů USA mohou pobývat v České republice bez víza po dobu až tří měsíců a vzhledem k tomu, že on dorazil do ČR 29.6.2009 je zřejmé, že zde ještě tři měsíce nepobýval. Poukázal na to, že v podstatě byl zbaven zaručeného práva na právní pomoc s tím, že když dorazila tlumočnice, upozornil ji, že mu byl zamezen přístup k právnímu zástupci a ona mu odvětila, že jí policisté řekli, že právníka nepotřebuje, neboť ho pustí na svobodu. Celé řízení absolvoval bez právní pomoci. K prokázání tvrzení, že telefonoval svému příteli Michalu J., který sehnal právního zástupce, se kterým se dostavili asi v 6 hodin na služebnu, ale že mu bylo řečeno, že právníka žalobce nepotřebuje a že ho nemůže navštívit, neboť není jeho příbuzný, navrhl svědeckou výpověď pana Michala J. a opět výslech policistů. V odvolání také uvedl, že během sepsování protokolu o výsledku mu tlumočnice předložila policií sepsaný dokument, o kterém prohlásila, že podpisem tohoto dokumentu souhlasím s celým řízením a vzdávám se práva na odvolání. Na dotaz mu sdělili policisté, že pokud doklad nepodepíše, mohl by být vyhoštěn až na pět let na místo tří. Žalobce se ale nechtěl vzdát svého práva na odvolání, řekl že jej nepodepíše a ona jej tedy odnesla policii zpět, přičemž tlumočnice sama jej již podepsala předtím. Následně byl umístěn zpět do policejní cely na další dvě hodiny. Po propuštění na svobodu zjistil, že mezi dokumenty, které podepsal je i podepsané prohlášení o vzdání se práva na odvolání. Je přesvědčen o tom, že když podepisoval na konci řízení obvyklý celý balík dokumentů, podstrčili mu policisté k podpisu i prohlášení o vzdání se odvolání. K prokázání těchto tvrzení navrhl výslech tlumočnice Sabriny H.. Dále pak nesouhlasil s vyloučením odkladného účinku odvolání ani se zápisem záznamu do schengenského informačního systému.

O odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí rozhodl žalovaný dne 2.3.2010 a odvolání žalobce zamítl jako nepřipustné, neboť účastník řízení se vzdal práva na odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Vycházel z toho, že žalobce vlastnoručně podepsal, že byl řádně poučen o následcích vzdání se práva na odvolání, v průběhu úkonu rozuměl, neboť mu bylo vše řádně přetlumočeno do rodného jazyka. Žalovaný shrnul dosavadní průběh správního řízení, zejména obsah výpovědi žalobce učiněné do protokolu dne 11.9.2009. Upozornil, že žalobce nemohl na území pobývat bez víza po dobu tří měsíců, ale musel mít pro pobyt na území České republiky platné vízum, které neměl, neboť účelem jeho pobytu byl výkon výdělečné činnosti. Sám žalobce uvedl, že vykonával na území České republiky výdělečnou činnost s příjmem 120.000,-Kč měsíčně. Pokud jde o tvrzení žalobce, že nechtěl podepsat vzdání se práva na odvolání, poukázal žalovaný na to, že celému řízení byla přítomna tlumočnice, se kterou žalobce komunikoval. Pokud by měl nějaké pochybnosti, mohl se dotázat prostřednictvím tlumočnice pracovníků správního orgánu. Nesouhlasil ani s tím, že by byl žalobce zbaven práva na právní pomoc, neboť v případě, že cizinec požaduje přítomnost zástupce, je běžnou věcí jim toto umožnit s tím, že tito cizinci před příchodem zástupce odmítají správnímu orgánu vypovídat do protokolu. Závěrem uvedl, že žalobce byl řádně poučen o svých právech a povinnostech, na území České republiky se pohyboval bez víza, ačkoliv zde prováděl výdělečnou činnost, platnost jeho cestovního dokladu již uplynula, za přítomnosti tlumočnicka podepsal prohlášení o vzdání se práva odvolání a správní orgán neshledal, že by byly dány předpoklady pro přezkumné řízení.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.) a věc posoudil takto:

Městský soud v Praze přisvědčil námitce žalobce, že žalovaný zatížil řízení vadou, pokud se nevypořádal s jeho námitkami uvedenými v odvolání a to zejména pokud zcela pominul návrhy žalobce na výslechy svědků, kterými chtěl prokázat svá v odvolání uvedená tvrzení. Žalobce tvrdil, že měl zájem kontaktovat svého právního zástupce již poté, co byl odveden ze svého bytu, že mu ale bylo sděleno opakovaně příslušníkem policie, že to nelze. Po umístění na policejní stanici kontaktoval svého známého poté, co mu byl vrácen telefon a ten známý Michal J. sehnal právníka a volal mu zpět s tím, že chtěl vědět, kde se nachází. Policisté ale odmítli žalobci sdělit místo zadržení a opět mu telefon odebrali. Poté, co přišla tlumočnice, ihned jí oznámil, že mu byl zamezen přístup k právnímu zástupci, na to ona mu řekla, že jí policisté řekli, že právníka nepotřebuje, neboť ho pustí na svobodu. Žalobce chtěl výpovědí Michala J. prokázat i to, že Michal J. se s právním zástupcem dostavil v 6.00 hodin na služebnu a že stejně tak i jemu bylo řečeno, že právníka žalobce nepotřebuje. Žalobce navrhoval také výslech tlumočnice k prokázání okolností, za kterých odmítl podepsat vzdání se práva na odvolání. Žalovaný ve svém rozhodnutí ale pouze konstatoval, že právo podat odvolání nepřísluší účastníkovi, který se po oznámení rozhodnutí tohoto práva písemně nebo ústně do protokolu vzdal, což žalobce učinil. S návrhy žalobce na doplnění dokazování se žalovaný nijak nevypořádal, pouze uvedl, že se žalobce vzdal svého práva na základě své svobodné vůle a konstatoval obsah vzdání se práva na odvolání. Z těchto důvodů dospěl k závěru, že je odvolání nepřipustné a dále již pouze zkoumal, zda důvody uvedené v odvolání, jsou předpokladem pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Navrženými svědeckými výpověďmi tak, jak jsou uvedeny v podaném odvolání se tedy žalovaný ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval.

Podle § 50 odst. 4 správního řádu hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že správní orgán může v rámci své úvahy při hodnocení důkazů rozhodnout, že navržené důkazy provádět nebude. V takovém případě ale musí své rozhodnutí pečlivě odůvodnit. To znamená, že musí uvést, co ho k takovému závěru vedlo a proč považuje navržený důkaz za nadbytečný a to tak, aby jeho rozhodnutí bylo přezkoumatelné. Pokud se ale správní orgán ve svém rozhodnutí s navrženými důkazy výslechy svědků vůbec nevypořádal, zatížil své rozhodnutí vadou a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Protože Městský soud v Praze shledal žalobu důvodnou a protože dospěl k závěru, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů postupoval podle ustanovení § 76 odst. 1 písm.a/ s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil, aniž nařizoval jednání a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je právním názorem, vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázán (ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odst.1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 2.000,-Kč a náklady právního zastoupení žalobce, které tvoří odměna Mgr.Pavla Čížinského, advokáta, za dva úkony právní služby po 2.100,-Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby) podle ustanovení § 7, § 9 a § 11 odst.1 vyhlášky č.177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dvakrát režijní paušál po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst.3 advokátního tarifu. Celková výše přiznaných nákladů řízení činí 6.800,-Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám právního zástupce žalobce v třicetidenní lhůtě k plnění.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a následujících s.ř.s. u Městského soudu v Praze kasační stížnost, a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle ustanovení § 105 odst.2 s.ř.s. stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23. března 2011

JUDr. Hana V e b e r o v á , v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová